

РІЧНИЙ ЗВІТ 2022

Чудово захищений добрими силами

Вірою і правдою оточений добрими силами, чудесно захищений та втішений, я хочу прожити ці дні з вами і піти з вами в новий рік.

Старе все ще хоче мучити наші серця, важкий тягар злих днів все ще обтяжує нас. Господи, даруй нашим тривожним душам спасіння, для якої ти нас створив.

Якщо ж ти вручиш нам важку чашу, гірку чашу страждань, наповнену до країв, ми з вдячністю приймемо її без тремтіння з твоєї доброї і коханої руки.

Але якщо Ти хочеш знову подарувати нам радість цього світу і його сонця, то ми хочемо згадати минуле, і тоді наше життя повністю належить Тобі.

Нехай сьогодні тепло і яскраво горять свічки, які Ти приніс у нашу темряву, щоб знову нас об'єднати, якщо це можливо. Ми знаємо, що твоє світло світить вночі.

Коли тиша зараз поширюється навколо нас, давайте почуємо той повний звук миру, який невидимо розширюється навколо нас, високу пісню хвали всіх Твоїх дітей.

Чудесно захищені добрими силами, ми впевнено чекаємо на все, що може статися. Бог з нами і ввечері, і вранці, і, звичайно, кожного нового дня.

*Дітріх Бонхеффер
Різдво 1944 року*

Чекаємо з живою надією...

Адвент завжди був і є часом очікування для всіх нас. Минулого року ми запалювали одну свічку за одною в кожному з наших трьох денних центрів в очікуванні Різдва. Діти щодня з нетерпінням відкривали адвент-календарі і з надією чекали на спільні різдвяні вечірки.

Ніхто - справді ніхто - не міг подумати, що 2022 рік принесе стільки змін, стільки страждань, болю та безнадії. Те, що ми пережили разом з усіма українцями за останні 10 місяців, важко передати словами.

Цього року очікування стало зовсім іншим. Ми чекаємо, коли закінчиться жахлива військова агресія. Ми чекаємо, щоб знову побачити близьких. Ми чекаємо, що в тій чи іншій формі повернеться наше "старе життя". Що, звісно, є нездійсненним бажанням. Воно вже ніколи не стане таким, як було до війни. На жаль, це точно.

Проходячи через ці каруселі емоцій, розчарованих очікувань і неможливості планувати майбутнє, бо від нас так мало залежить, ми все ж відчуваємо присутність добрих сил, про які пише у своєму вірші Дітріх Бонхеффер. Заспокійлива Божа присутність, яка продовжує дарувати нам живу надію і керувала нами і в цьому році.

Тому, незважаючи ні на що, ми можемо повідомити, що ми продовжували сіяти зерна надії і мали можливість бути поруч з сім'ями, дітьми та молоддю.

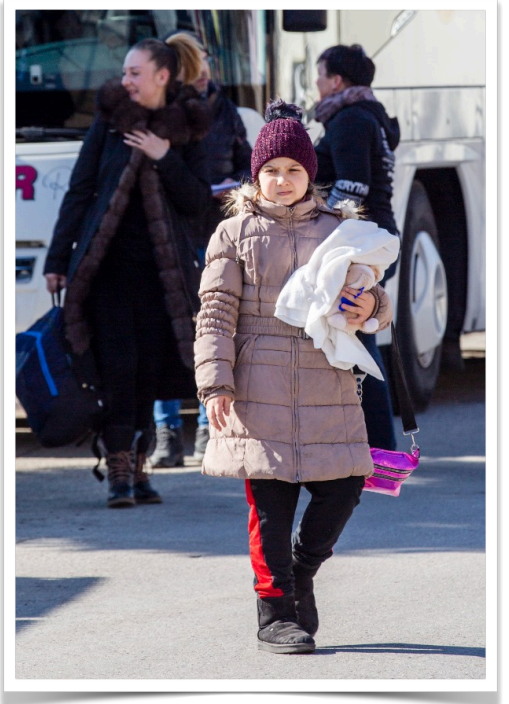
Головне завдання на даний момент - зробити "час очікування" терпимим і легшим для українців, незалежно від того, чи є вони серед мільйонів біженців, чи все ще перебувають в Україні.

У наступних строках ми хотіли б згадати найважливіші події року, який підходить до кінця. Ми сповнені вдячності за підтримку та любов, яку ми отримали від багатьох людей з різних куточків світу. Дякуємо вам!

24 лютого 2022 року - день, який змінив усе

В ту ніч ми прокинулися від звуків ракет, що влучали в наше місто. Момент, який неможливо собі уявити. Я не пам'ятаю, щоб коли-небудь відчував такий страх. Тоді важливі рішення потрібно було приймати дуже швидко. У нашому випадку ми вирішили, що я (Ніколь) з жінками і дітьми виїду до Німеччини, щоб надавати допомогу українцям, які прибувають до країни, а Славик залишиться в Україні і продовжуватиме опікуватися людьми і справами тут, на місці. Це рішення було прийнято понад 10 місяців тому. На жаль, з того часу ми більше не зустрічалися.

Після нервової триденної подорожі через Молдову, Румунію, Угорщину, Словаччину та Чехію ми з першими 20 людьми прибули до Рудних Гор (Erzgebirge) 28 лютого. Незабаром до нас приєдналося ще багато людей. Навіть автобус привіз велику групу до Германнсдорфа 3 березня 2022 року. Також близько 20 українців були з любов'ю прийняті в церкві в Люксембурзі. Дякуємо ANCL!

Тепер парафіяльний будинок, де я провів своє дитинство і юність, став новим домом для 37 українських жінок і дітей. Допомога на місці була величезною і різноманітною. Неможливо подякувати всім поіменно в цьому річному звіті.

Тому ми хотіли б подякувати всім, хто підтримав нас цього року практичною допомогою, фінансовою та матеріальною підтримкою, співчуттям та молитвами. Ми говоримо "дякую" від щирого серця.

Цього року ми змогли допомогти понад 100 біженцям адаптуватися в новому середовищі, включаючи допомогу з відвідуванням лікарів, заповненням незліченних заяв і бланків, виконанням домашніх завдань, облаштуванням квартир і кімнат, пошуком роботи, спілкуванням з органами влади та багато іншого.

У багатьох сім'ях тепер існує чіткий розпорядок дня. Усі діти отримали дуже привітний прийом у школах, практиканти мають відмінних роботодавців, а більшість жінок зайняті вивченням німецької мови.

Незважаючи на всі ці позитивні моменти, зазвичай присутній глибокий смуток. Прагнення до життя, яке було до війни, до близьких, яких ми залишили там, завжди присутнє. Дев'ятирічна дівчинка, яку я запитала нещодавно, що вона хоче на свій день народження, відповіла, що нічого не хоче, окрім квитка, щоб побачити свого тата в Україні.

Через збільшення кількості атак на інфраструктуру України, жити там стає дедалі важче. Славик часто розповідає про труднощі в повсякденному житті, які ми навіть не можемо собі уявити тут, на Заході. Деяким людям ми допомагаємо ліками, теплим одягом, виплачуємо допомогу на покриття непередбачуваних витрат та інші речі. Іншим - допомагаємо знайти роботу.

Ми також вже брали участь у кількох відправленнях благодійної допомоги. За останні місяці ми змогли доставити багато консервів, термошкарпеток і термобілизни, павербанків і ліхтарів, генераторів і медикаментів на фронт. Ми співпрацюємо з невеликими місцевими організаціями, деякі з яких відвозять допомогу на передову, і перед Різдом ми змогли відправити 300 чудових різдвяних подарунків до Харкова та Луцька. Ці посилки покликані зробити святковий сезон трохи яскравішим для дітей з інвалідністю та дітей-сиріт внаслідок війни цього року.

Що чекає на нас у майбутньому?

Мені задають це питання майже щодня, і я не маю на нього відповіді. Якщо минулий рік і навчив нас чогось, так це того, що наші плани можуть бути скасовані з дня на день, і що є багато речей, які ми, як люди, не можемо контролювати.

Без сили і надії, які нам надає наша віра в ці місяці, у нас не було б сил на майбутнє. Але оскільки ми знаємо, що нас чудесним чином захищають добрі сили, ми впевнено чекаємо, що б не сталося.

Відколи ми приїхали до району Ерцгебірге, щонеділі ввечері ми зустрічаємося для вивчення Біблії з українцями, які живуть у приміщенні церкви. Ми відчуваємо, що ці регулярні зустрічі та спільна молитва дають нам надію на майбутнє.

Бажаємо цієї впевненості та надії кожному, хто читає ці строки.

З Божою допомогою хочемо також і в Новому році супроводжувати людей у складних життєвих ситуаціях та поширювати надію.

Бажаємо всім Божого захисту та благословення в Новому році!

Ніколь та Славик Борисюк

Що кажуть українці в Рудних горах

„Я вдячна, що моїм дітям тут добре піклуються. Вони навчаються в хорошій школі та мають можливість отримати професію. Це приносить мені радість..“

Мати 38

„Я не можу знайти слів, щоб висловити вдячність усім, хто так люб'язно прийняв нас тут. У нас тепло і є все необхідне для життя. Діти навчаються в школі або проходять практику. Нехай Бог благословить вас усіх за допомогу і гостинність.“

Бабуся 59

„Ми хочемо подякувати всім, хто підтримує наші сім'ї.“

Підліток 17

„Дякуємо за ваше душевне тепло. За те, що підтримуєте нас так довго. Дякую, що допомогли моїй доньці вступити до чудового навчального закладу.“

Мати 53